

Poets of Chola Period (A.D.900 – A.D.1200)

சோழர் காலப்புலவர்கள்
(கி.பி.900 – கி.பி.1200)

Annaiyappan S. A.

DOI: <https://doi.org/10.34256/iorip1924>

பெரியதிருமலைநம்பி (கி.பி.11-ஆம் நூற்றாண்டு)

பெரியதிருமலைநம்பி தொண்டைமண்டலத்திலுள்ள திருமலையில் பிறந்தார்; சீரீசைல பூரணர் எனவும் வழங்கப்பட்டார். இவர் நாதமுனியின் பேரராகிய ஆளவந்தார் என்னும் யாமுனனின் (கி.பி.976 – 1042) சீடரானதாலும் இராமானுசரின் (கி.பி.1017 – 1137) ஆசாநியராகையாலும் இவர் கி.பி.11-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் என்பது தெரியவருகிறது. வைகுண்டத்தில் நித்திய சூரியரான சுமுகர் என்பவரின் மறுபிறப்பு என இவர் கருதப்படுகிறார். இவர் ஆளவந்தாரடியில் திருவாய்மொழி பயின்று வந்தபொழுது ஒருநாள் 'ஒழிவில் காலமெல்லாம்' என்னும் பாசுரத்தின் பொருள் கேட்டு உள்ளமுருகி, உடனே திருமலையடைந்து திருவேங்கடமுடையான் பணியில் ஈடுபட அனுமதிகேட்டுப்பெற்றுத் திருமலை சென்றார். அந்த நிலையில் திருமலைக் கோயில் சரிவரப் பராமரிக்கப்படாதிருந்தது பற்றி வைணவ ஆச்சாரியர்களான நாதமுனி, ஆளவந்தார் போன்றோர் ஆழ்ந்த கவலையை வைணவ அடியார் குழாங்களில் வெளிப்படுத்தியிருந்தனர். அந்நிலையை மாற்றித் திருமலையில் சரிவரப் பூசை முதலியன ஒழுங்காக நடைபெறச்செய்யத் திருமலை நம்பி உறுதியூண்டார். அதன்படி திருமலையில் அவர் தங்கி ஒரு பூந்தோட்டம் நிறுவி நாள் தவறாமல் திருவேங்கடமுடையானின் பூசைக்குத் தேவையான பூக்கள், திருத்துழாய் முதலியவற்றைத் தாமே பறித்து வழங்கி வந்தார். நாடோறும் திருவேங்கடமுடையான் திருமஞ்சனத்திற்காகப் (நீராட்டல்) புனிதநீரைச் சற்றுத் தொலைவிலுள்ள ஆகாச கங்கையின்று மண்குடத்தில் நிரப்பித் தலையிலே சுமந்து வந்து கோயிலில் சேர்த்து நீராட்டும் தொண்டில் ஈடுபட்டார். இவரது

பத்தியுணர்வைக் கண்டு மகிழ்ந்த திருவேங்கடமுடையான் ஒரு வேடன் உருவில் காட்டு வழியில் பெரிய திருமலை நம்பி மண்டபத்தில் அவர் தண்ணீர் சுமந்து கொண்டிருந்த பொழுது மறைந்து நின்று தண்ணீர்க் குடத்தை ஓட்டையாக்கி அனைத்துத் தண்ணீரும் ஒழுகிச் செய்தார். அதனை அறிந்த திருமலை நம்பி வெகுண்டபோது வேடனாகிய திருவேங்கடமுடையான் அவரை அன்புடன் 'தாத்தா' என்று அழைத்து அருகிலுள்ள பாபநாசம் அருவியைக் காண்பித்துக் கொடுத்து மறைந்ததாகச் செவிவழிச் செய்தி ஒன்று உண்டு. அன்றுமுதல் திருமஞ்சனத்திற்குப் புனிதநீர் பாபநாசம் அருவியிலிருந்து கொண்டு வருவது வழக்கமாயிற்று. வைணவ சமுதாயத்தின் காவலனாக இன்றும் விளங்கும் இராமானுசரை ஈன்றெடுத்த தாய் காந்திமதியே ஆகும். எம்பார் என்று பிற்காலத்தில் புகழ்பெற்ற கோவிந்தபட்டர் இளையவளின் திருமகனாவார். காந்திமதி பிள்ளை பெற்றெடுத்த செய்திகேட்டுத் தாய்மாமன் பெரிய திருமலைநம்பி பிறந்த பன்னிரண்டாம் நாளன்று அக்குழந்தைக்கு இளையாழ்வார் என்று பெயரிட்டார். பிற்காலத்தில் இராமானுசர் தம் தாய்மாமனையும் ஆசாரியனாக வரித்து அவர் பக்கலில் ஓராண்டு பாடம் கேட்டு இராமாயண சாந்ததைக் கேட்டறிந்து தெளிந்தார் என்பது ஈண்டு நோக்கத்தக்கது. காளத்தியில் சிவவழிபாட்டில் இடைவிடாது ஈடுபட்டிருந்த கோவிந்த பட்டரை திருத்திப் 'பஞ்ச சம்சுகாரம்' செய்வித்து மீண்டும் சுத்த வைணவராக்கியது இராமானுசரின் திருமலைநம்பியே ஆகும். அக்காலத்தில் அப்பகுதியில் சோழப்பேரரசின் மேலாண்மையை ஏற்று ஆண்டுவந்த யாதவராயன் என்பான், கீழ்த் திருப்பதியில் கோவிந்தராசப்பெருமாள் கோயிலைச் செப்பணிட்டுச் சுற்று வீதிகளையும் அமைத்தான். சிதம்பரத்திலிருந்து அகற்றப்பட்ட கோவிந்தராசனின் திருவுருவசிலையை அங்கு நிறுவ இவன் பெரிதும் உதவி புரிந்தான். இராமானுசரின் திருவுள்ளமறிந்து கோவிந்தராசர் கோவில் பணிகளைக் கவனிக்கத் திருமலை நம்பியையும் அனந்தாழ்வானையும் கோயிலருகிலேயே குடியிருக்கச் செய்தார். இராமானுசர் திருமலைக்கோவிலில் நிருவாகச் சீரமைப்புச் செய்தபின் திருமலைநம்பியின் மேற்பார்வையில் அத்திட்டம் நடைபெறச்செய்தார் எனக் குருபரம்பரை நூல்கள் கூறுகின்றன.

திருமலைநம்பியின் பக்கலில் இராமாயணசாரம் கற்றுணர ஓராண்டுக் காலம் இராமானுசர் திருப்பதியில் தங்கியிருந்தார். தாய்மாமனிடம் பாடம் கற்றுக்கொள்ள அவர் நாள்தோறும் திருப்பதியிலிருந்து திருமலை ஏறிச்சென்று வந்தார். அதனைக் கண்ணுற்ற திருமலைநம்பி அவரது துன்பத்தினைக் குறைக்கும் பொருட்டுத் தானும் திருமலையினின்று இறங்கிவந்து நடுவழியில் ஒரு புளியமரத்தடியில் இராமானுசருக்கு இராமாயண காலட்சேபம் வழங்கினார். அதனால் திருவேங்கடமுடையானின் உச்சிக்காலப் பூசைகளில் கலந்து கொள்ள முடியாது போயிற்றே என்று திருமலை நம்பி உள்ளுக்குள் வருந்த அதனையறிந்த திருவேங்கடமுடையான் இராமானுசருக்குப் பாடம் சொல்லிக்கொடுக்கும் நேரத்தில் புளிய மரத்தடியில் உச்சிக்காலப் பூசை வேளையின் பொழுது பூசையில் பயன்படுத்தப்பட்ட பூ முதலியனவற்றுடன் தம் திருவடிகளைத் தோன்றச் செய்து திருமலை நம்பிக்குக் களிப்பூட்டித் தொடர்ந்து தமது பணியில் ஈடுபடச்செய்தார். இவ்வளவு பெருமைகளுக்குரிய பெரிய திருமலைநம்பி காலமானபின் இவரது நினைவைப் போற்றும்வகையில் இராமானுசர் ஓர் ஏற்பாடு செய்தார். அது திருமலையில் மார்கழித் திங்களில் வைகுண்ட ஏகாதசிப் பெருவிழா முடிவுற்ற பின் அடுத்த நாளன்று கோவில் சின்னங்களுடன் மங்கல இசை தொடர ஆகாச கங்கையிலிருந்து புனிதநீர் (தீர்த்தம்) கொண்டு வரப்பட்டு அன்று திருவேங்கடமுடையானுக்கு நடைபெறும் நீராட்டத்திற்குப் பயன்படுத்தப்படுவதாகும். இறைவனே 'தாத்தா' என்றழைத்ததின் காரணமாகத் திருமலைநம்பியின் வழிவந்தோர் திருமலை தாத்தாச்சாரியர்கள் என்று மரியாதையுடன் குறிக்கப்படுகிறார்கள். இவருக்கு ஒரு சிறு 'சன்னதி' திருமலையில் உண்டு. இவருக்குப் பிள்ளைத் திருமலைநம்பி, இராமானுசன், பிள்ளான் என்று மூன்று புதல்வர் இருந்தனர். அவர் பிள்ளானை யதிராசர் என்று புகழ்பெற்ற இராமானுசரிடம் 'அபிமான புத்திரராக' அளித்தார். கல்வி கேள்விகளில் மிகச்சிறந்து விளங்கிய பிள்ளான் 'ஞானபிரான்' என்றே அழைக்கப்பட்டு இராமானுசரின் திருவுள்ளப்படி திருவாய்மொழிக்கு முதல் வியாக்கியானமாக விளங்குகிற 'ஆறாயிரப்படி' என்ற அற்புத நூலை அரங்கேற்றினார். பிள்ளைத் திருமலைநம்பியும்

எம்பெருமனார் திருவடிகளிலே பாடம் கேட்டுத்தெளிந்தார். இவருடைய திருமகன் அனைவருடனும் மிக்க தோழமையுடன் பழகியதன் காரணமாகத் 'தோழப்பர்' என்னும் பெயரைப்பெற்றுத் 'தோழப்பர் வம்சம்' என்று எதிர்காலத்தில் வைணவரிடையே ஏற்றம் பெறக் காரணமானார் என்பது குருபரம்பரைச் செய்தி ஆகும் (பரிமணம், 2009:905 - 907).

இராமானுசர் (கி.பி.11-ஆம் நூற்றாண்டு)

இராமானுசர் சென்னைக்குத் தென்மேற்கில் முப்பது கல் தொலைவிலுள்ள திருபெரும்புதூரில் காந்திமதி அம்மையாருக்கும் கேசவ சோமயாசியார் என்பாருக்கும் கி.பி.1017-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 13-ஆம் நாள் மகவாகத் தோன்றினார். இவர் மனைவியின் பெயர் தஞ்சமாம்பாள். இவர் தம் தந்தையிடம் தொடக்கக் கல்வி பயின்றார். பின்னர், இவர் தம் தந்தையின் தோழர் திருக்கச்சி நம்பியிடம் கல்வி கற்றார். அதன்பின் இவர் யாதவப்பிரகாசர் என்ற வேதாந்தியிடம் பயின்றார். ஆசிரியர் கொண்டொழுகிய அத்துவிதக் கொள்கை மாணவராகிய இராமானுசரின் பக்திக் கொள்கைக்கு இயலாது போகவே பிணக்கும் பகையும் ஏற்பட்டுப் பிரிந்தனர். பின்னர் இவர் பெரிய நம்பியிடம் பாடம்பயின்றார். திருவரங்கத்திலிருந்து பக்தி இயக்கத்தைப் பரப்பிவந்த ஆளதுத்தாரைக் காண்சென்று அவர் காலமாகிய நிலையில் அவரது மூன்று விரல்கள் மடங்கியிருப்பதைக் கண்டு, அவர் பரப்ப நினைத்தது மூன்று கொள்கைகள் என்று துணிந்து அவற்றைப் பரப்பும் செயலில் முனைந்தார். அக்கொள்கைகளாவன: 1) வியாசமுனிவர் இயற்றிய பிரம்ம சூத்திரங்களுக்குப் பிரபந்தக் கொள்கைகளைப் பின்பற்றி வியாக்கியானம் செய்வது, 2) வியாசருக்கும் அவர் தந்தை பராசரருக்கும் நன்றிக் கடனாற்றுவது, 3) நம்மாழ்வாரைச் சிறப்பாக ஆழ்வார் குழாத்துப் பயிலச் செய்வது. அவர் இவற்றைத் தெரிந்து கொண்டு திருக்கோட்டியூர் நம்பியிடம் வைணவ மந்திரமாகிய மறைபொருளை அறிந்து கொள்ளச்சென்றார். அவர், இவரைப் பதினெட்டுத் தடவை சோதனை செய்து உயிர் போகுமளவில் ஏற்றுக்கொண்டார். திருக்கோட்டியூர் நம்பி

‘நமோநாராயணாய’ என்னும் மந்திரத்தைச் செவிசாற்றியருளினார். அதனைக் கேட்ட இராமானுசர் அம்மந்திரப் பொருள் ஒரு சிலருக்கே மறைபொருளாகி அறிய அரிதாக இருத்தலை நோக்கித் தாம் அம்மறைப் பொருளைப் பலரறியக் கூறினால் நிரயம்(நரகம்) வரும் என்ற கூற்றிற்கு மாறாக தாம் நிரயம்(நரகம்) புகுந்தாலும் எண்ணிறந்தோர் உய்யவிருக்கும் வாய்ப்பை உன்னிக் கோபுரத்தில் ஏறி எல்லோரும் அறியக்கூறி முழக்கமிட்டார்.

இவருக்கும் இவருடைய மனைவிக்கும் ஏற்பட்ட சாதியொழுக்கம் பற்றிய கருத்து மாறுபாட்டால் இல்லற வாழ்க்கையைத் துறந்து துறவியானார். இவருக்குச் சீடர்கள் பலர் இருந்தனர். அவர்கள் முதலியாண்டான், கூரத்தாழ்வார், யாதவப்பிரகாசர் (குருவே சீடரானார்), கோவிந்தன், அருளாளப்பெருமாள், நல்லாண் சக்கரவர்த்தி, அகளங்க நாட்டாழ்வான், எச்சான், தொண்டையனூர்நம்பி, மருதூர்நம்பி, பொன்னாச்சி முதலியவராவர். இவர் திருக்கச்சி நம்பியிடம் கற்றனவாய கீழ்க்கண்ட ஆறு கொள்கைகளைக் கண்ணாகக் கொண்டு தாம் உணர்ந்த வைணவ சமயத்தைப் பரப்பினார்: 1) திருமாலே பரம்பொருள், 2) சீவாத்துமாவிற்கும் பரமாத்துமாவிற்கும் உள்ள வேற்றுமையை உணர்வது, 3) சரணாகதியும் பரபத்தியுமே சிறந்த முக்தி என்றறிவது, 4) இறக்கும்போது மனத்தைக் கடவுளிடத்தில் ஒப்படைத்தலும் வேண்டாதது என்று கொள்வது, 5) உடல் அழியுங்கால் பாகவதர் உறுதியாக முத்தி பெறுவர் என்று நம்புவது, 6) பெரியநம்பியைக் குருவாகக் கொள்வது ஆகியனவாம். இவர் திருவரங்கத்திலிருந்து செய்தபணிகளுள் குறிப்பிடத்தக்கன: திருவரங்கம் கோயிலின் சிதைந்த மதில்களைச் செப்பனிட்டமை, கோயில் வழிபாட்டுமுறைகளைச் செம்மைப்படுத்தியமை, மடப்பள்ளியில் காலம் தவறாது நிவேதன உணவுகளை அமைக்கவும் ஆராதனைக்கு ஆக்கவும் செய்தமை போன்றவனவாகும். இவர் நாலாயிரத்திவ்வியப்பிரபந்தம் பாடல்களைக் கோயில் வழிபாட்டுடன் இணைத்துப் பரப்பினார். இவர் இயற்றியனவாக உள்ள நூல்களுள் தலையாயது சீபாடியம். அது போதாயன விருத்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இராமானுசரின்

கொள்கை விசி்ட்டாத்துவிதமாகும். அது பிரமம் வேறு, ஆன்மா வேறு; ஆன்மா பிரம்மத்திற்கு உடலாக இருந்து பிரம்மத்தின் சந்நிதான விசேடத்தால் மெய்யறிவு கைகூடப்பெற்று உலகினை முற்றும் துறந்து பிரமத்தின் மேல் பற்றுடையதாய் வைகுண்டத்தை அடைந்து பிரம்மசாரூபம் பெற்று இன்புற்றிருத்தலே முத்தி என்று கூறுவது. உயிர்ப் பொருளையும் உயிரல்லாத பொருளையும் உடம்பாக உடைய பொருளின் அத்துவிதம் என்பது விசி்ட்டாத்துவிதம் என்பதன் பொருளாகும். சித்து என்ற உயிர்ப்பொருளையும் அசித்து என்ற உயிரில்லாத பொருளையும் உடம்பாக உடைய பொருளல்லது பரம்பொருள் இரண்டில்லை ஒன்றேயாகும் என்பதுவே விசி்ட்டாத்துவிதம் என்பதில் வரும் அத்துவிதத்திற்குரிய பொருளாகும். அருளே இறைவன் வடிவம் என்பது விசி்ட்டாத்துவிதத்தின் உட்பொருளாகும். இவர் இயற்றிய வேறு நூல்கள் வேதாந்ததீபம், வேதாந்தசாரம், வேதாந்த சங்கிரகம், கீதாபாடியம், சரணாகதி சத்தியம், சீவைகுந்த சத்தியம் என்பனவாகும். இவரைப்பற்றி இராமானுசர் நூற்றந்தாதி என்னும் நூலைத் திருவரங்கத்ததனார் என்பார் இயற்றியுள்ளார். இவர் விக்கிரம சோழன் காலத்தில் வாழ்ந்தவர். இவர் நூற்று இருபது ஆண்டுகள் வாழ்ந்து வைணவ நெறியை நிலை நிறுத்தியவர் ஆவர் . இவர் கி.பி.1137-இல் மறைந்தார் (பாலுசாமி,2009:128-129).

கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் (கி.பி.11-ஆம் நூற்றாண்டு)

கச்சியப்ப சிவாச்சாரியாரின் வரலாற்றைப் பின்வரும் பாடலால் அறியலாம்:

அந்தப் புரமும் அறுநான்கு

கோட்டகத்து ஆரும் ஒன்றாய்க்

கந்தப் புராணம்பன் னீராயி

ரம்சொன்ன கச்சியப்பர்

தந்தப்பல் லக்குச் சிவிகையும்

தாங்கியச் சந்நிதிக்கே

வந்தப் புராணம் அரங்கேற்றி

னார்தொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.87).

இவர் கி.பி.11-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தபெரும் புலவர்களுள் ஒருவர்; கந்தபுராணம் என்னும் மிகச்சிறந்த புராணநூலை இயற்றியவர். காஞ்சிபுரத்திலுள்ள குமரகோட்டத்து அருச்சுக்கர்களுள் ஒருவர் காளத்தியப்பசிவாச்சாரியார் ஆவர். அவருக்கு நெடுங்காலம் மகப்பேறுல்லாமல் இருந்து ஒரு குழந்தை பிறந்தது. அவர் அக்குழந்தைக்குக் கச்சியப்பர் எனப் பெயர்சூட்டினார். ஆதிசைவ மரபில் தோன்றிய கச்சியப்பர் இளம்வயதிலேயே தமிழிலக்கிய இலக்கணங்களை நன்கு கற்றுத்தேர்ந்தார். பின்னர் வடமொழியும் கற்றுத்தெளிந்தார். ஆதிசைவ மரபிற்கேற்பச் சமயதீக்கை முதலியன செய்விக்கப் பெற்ற இவர் குமரகோட்டத்து முருகனை உண்மை அன்புடன் வழிபட்டார். இவர் வடமொழியிலுள்ள கந்தபுராணச் சங்கர சங்கிதைச் சிவரகசிய காண்டத்துள் கூறப்பெற்ற முருகன் திருவிளையாடல்களைத் தமிழில் இயற்றுவது என்ற முடிவுடன் ஆராய்ந்து வந்தார். இவருக்குத் 'திகட சக்கரச் செம்முகம் ஐந்துளான்' என்னும் தொடர் மனத்தில் தோன்றியது. அவ்வடியை முதலடியாகக் கொண்டு நூலை இயற்றியுள்ளார். இவர் நாள்தோறும் நூறு பாடல்களைப் பாடினார் என்று கூறுவர். முதலாறு காண்டங்களைப் பத்தாயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட பாடல்களாய் பாடியுள்ளார். இவர் ஏழாம் காண்டமாகிய உபதேசக்காண்டத்தைத் தம் மாணவராகிய குகனேரியப்ப நாவலரைப் பாடிமுடிக்குமாறு செய்தார். இவர் தம் நூலை அரங்கேற்றத்தொடங்குங்கால் முதற் பாடலிலுள்ள 'திகட சக்கரச் செம்முகம்' என்பதற்குப் பொருள் விரித்துரைத்தார்; திகழ் தசம் எனப் பிரித்துக்கூறி இதற்கு இலக்கண விதி இல்லை என மறுப்பும் கூறினார். இவர் . இதற்குரிய விதி வீரசோழியத்திலுள்ளமையை எடுத்துக்காட்டி அரங்கேற்றினார் என்று ஒருகதை வழங்குகிறது. கந்தபுராணம் எனும் இந்நூல் நல்லசந்தம் அமையப்பாடப்பெற்ற நூலாகும். பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை முதலிய நூல்களில் காணப்படும் சொல்லாட்சியும்

உவமை முதலிய அணிகளும் இந்நூலில் அமைந்துள்ளது. இதனால் கச்சியப்ப சிவாச்சாரியாரின் கல்விப்பரப்பை நன்கு உணர இயலும். ஐயிருவட்டம், ஆடுறுகுழிசி, தட்டை, குளிர், தழல் முதலிய பத்துப்பாட்டிலுள்ள சொற்கள் இந்நூலில் ஆளப்பட்டுள்ளது. இவர் வேதாந்தம், சித்தாந்தம், உலோகாயதம், பௌத்தம் முதலிய சமயஉண்மைகளை ஆங்கங்கே இந்நூலில் பேசியுள்ளார். எனவே, பலசமய உண்மைகளை இவர் நன்கு கற்றுத்தேர்ந்துள்ளார் என அறியலாம் (பாலுசாமி, 2009:466).

சேக்கிழார் (கி.பி.12-ஆம் நூற்றாண்டு)

சேக்கிழார் வானளவு புகழ்பெற்ற குன்றத்தூரில் தோன்றியவர் என்பதைப் பின்வரும் பாடல்கள் சான்றுகள் காட்டுகின்றன:

விண்ணிற் பிறக்கும் புகழ்க்குன்ற

நாடன் விளங்கு தமிழ்ப்

பண்ணிற் பிறக்கும் பெரிய

புராணம் பகர்ந்த பிரான்

எண்ணிற் பிறக்கும் பத்தூளி

என்றலை யெய்தவந்த

மண்ணிற் பிறக்கவும் வைக்குங்கொல்

ஓதொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.19).

ஊரார் மலிபுலி யூர்க்கோட்ட

நற்குன்றத்து ஊரில்உள்ள

தீரார் வளமலி பாக்கிழ

வோன்புகழ்ச் சேக்கிழவோன்

வாழ்தொண்டை மண்டலமே (தொ.ம.ச.66).

சேக்கிழார் சைவத் திருமுறை பன்னிரண்டனுள் இறுதித் திருமுறையாக விளங்கும் திருத்தொண்டர் புராணம் என்னும் பெரியபுராணத்தை இயற்றியபுலவர் ஆவர். இவர் தொண்டைமண்டலத்துப் புலியூர்க்கோட்டத்திலுள்ள குன்றத்தாரில் வேளாண்மரபில் சேக்கிழார்குடியில் பிறந்தார். இவரது இயற்பெயர் அருண்மொழித்தேவர் என்பதாகும். இவர் தன்னுடைய தொண்டினால் தாம் தோன்றியகுடியின் சிறப்பினை விளங்கச் செய்தமையால் பிற்காலத்தில் 'சேக்கிழார்' எனக் குடிப்பெயராலேயே வழங்கப்பெற்றார். இளமையில் சீரிய கல்வியும் ஒழுக்கமும் சிறந்துவிளங்கிய இவரது சிறப்புணர்ந்த அனபாய சோழன் இவரை வரவழைத்துத் தம் முதலமைச்சராகப் பணியமர்த்தினான். முதலமைச்சராய் இவர் ஆற்றியபணியின் சிறப்பினை அறிந்த மன்னன் 'உத்தம சோழப் பல்லவன்' என்னும் சிறப்புப்பட்டம் நல்கிப்பாராட்டினான். மன்னன் சமணக் காப்பியமான சிந்தாமணியின் சுவையில் ஈடுபட்டிருப்பதனை அறிந்த சேக்கிழார், அவனை மாற்றிச் சைவத்தின் பாலும் சைவ அடியார்கள் பாலும் ஈடுபாடு கொள்ளச்செய்தார் என்று ஒரு வரலாறு கூறுகிறது. அதற்கு உடன்படாதவர்களும் உளர். அரசன் வேண்டுகோளின்படி இவர் சைவ அடியார்களின் வரலாற்றைப் புராணமாகப் பாடமுற்பட்டு தில்லையை அடைந்து இறையருள் வேண்டி நிற்க உலகெலாம்' என்றோர் அசரீரி கேட்டு அதனை இறைவன் அடியெடுத்துக் கொடுத்ததாக ஏற்று மகிழ்ந்து அத்தொடரையே தொடக்கமாகக் கொண்டு புராணத்தைப்பாடி இறுதியில் அத்தொடரைக் கொண்டே நிறைவு செய்துள்ளார். அது 'திருத்தொண்டர் புராணம்' என்னும் பெயரில் அமைந்ததாகும். சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருத்தொண்டத் தொகையையும் நம்பியாண்டார்நம்பிகள் இயற்றியதிருத்தொண்டர் திருவந்தாதியையும் அடிப்படையாகக் கொண்டே சேக்கிழார் தம் பெரியபுராணத்தை இயற்றியுள்ளார். சேக்கிழார் தாம் பெற்றகல்வி, உலகியலறிவு ஆகியவற்றின் துணையோடு தமிழகத்திற்கு அப்பாலும் விளங்கிய சைவ அடியார்களின் வரலாறுகளை, இலக்கியங்கள், கல்வெட்டுகள், வரலாற்றேடுகள், சாத்திரநூல்கள், தோத்திரநூல்கள் போன்ற பல்புறச் சான்றுகளின் அடிப்படையில் அப்புராணத்தைப் படைத்துள்ளார். அந்நூலில் இவர் அடியார்களின்

வரலாற்றினைப் பக்திச்சுவை மல்கப் பாடியுள்ளமையால் மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை 'பக்தி சுவை நனி சொட்டச் சொட்டப் பாடிய கவி வலவ' என்று இவரைச் சிறப்பித்துப் போற்றியுள்ளார். சேக்கிழார் அன்பாயன் என்னும் சிறப்புப்பெயர் கொண்ட இரண்டாம்குலோத்துங்கன் (கி.பி.1133 – 1150) காலத்தவர் என்பது ஆய்வாளர்களின் முடிவாகும். அதனால் இவர் காலம் கி.பி.12-ஆம் நூற்றாண்டு என்பது தெளிவாகிறது. இவர் கி.பி.12-ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டவர் எனக் கருதுவாரும் உள். இவர் இயற்றிய திருத் தொண்டர்புராணம் தோத்திரப்பாடல்களின் இனிமையையும் சாத்திரப்பனுவல்களின் சாரத்தையும் கொண்டும் இறைப்பற்றில் முனைந்து வாழ்ந்து சிறந்த அடியார்கள் வரலாறுகூறும் வரலாற்றுக் காப்பியமாத் திகழ்கிறது. இவரது காப்பியம் சைவநெறி நின்று இறைத்தொண்டாற்றிய அடியார் திருக்கூட்டத்தில் அறுபத்துமூன்று தனியடியார்களுடைய சீர்மைகளையும் பொதுநிலை அமைப்பில் பரந்துபட்டபார்வையில் சமயப்பொதுமை காணும்வகையில் அமையும் ஒன்பது தொகையடியார்களின் பண்புகளையும் பரக்கப்பேசுவதாக உள்ளது (பாலுசாமி, 2005:510 – 511).

வச்சணந்தி (கி.பி.12-ஆம் நூற்றாண்டு)

இவர் தொண்டைநாட்டிலுள்ள களத்தூரில்தோன்றிய சமணஞானியாவார். களத்தூருக்குக் களந்தை என்ற வேறுஒருபெயரும் உண்டு. 'வளங்கெழு மாடத்துக் களந்தையெம்பெருமான் வளர்ந்த கீர்த்தி வச்சணந்தி தேவன்' என்னும் அருமை வாக்கால் வச்சணந்தியின் பிறப்பிடம் முதலிய உண்மைகள் தெரிய வருகின்றன. இவரது மாணவர் குணவீரபண்டிதர் என்னும் சமணப்புலவரும் களத்தூரைச் சார்ந்தவரே ஆவர். அப்புலவர் தொல்காப்பியத்தின் சுருக்கமாக நேமிநாதம் என்னும் இலக்கணநூலை இயற்றினார். மேலும் இவர் தம் குருவான வச்சணந்தியின் பெயரையே சூட்டி வச்சணந்திமாலை என்னும் பாட்டியல் நூலையும் இயற்றினார். வச்சணந்திமாலை என்பது நூல்செய்வித்தோன் பெயரால்

ஏற்பட்டபெயராகும். அந்நூல் இந்திரகாளி என்னும் பாட்டியல்நூலை அடியொற்றி கி.பி.12-ஆம் நூற்றாண்டில் இயற்றப்பட்டது. வச்சணந்திமாலை சிறப்புப்பாயிர உரையிலிருந்து இந்நூல் திரிபுவன தேவன் என்னும் அரசன் காலத்து இயற்றப்பட்டது என்று தெரிகிறது. சங்கத்தார் கேட்டனரென்று சிறப்புப் பாயிரம் கூறுகின்றதுஆதலின் . அக்காலத்து நிலவிய சமணமுனிவர்களின் சங்கம் அந்நூலைக் கேட்டிருக்கலாம் எனத் தோன்றுகிறது (பரிமணம்,2008:296).